

OBREDNA ZGODBA

MESEČEVA svetloba

ZALOŽBA
CHIARA

ADRIAN P.
KEZELE

Adrian P. KEZELE
MESEČEVA SVETLOBA
Obredna zgodba

© Založba Chiara
Za založbo: **Simona Hana Boc**
www.zalozba-chiara.si

Naslov izvirnika **Mjesečevo svetlo, Ritualna priča**

Prevedla in uredila: **Tadeja L. Zupan, 6. element**
Oblikovanje naslovnice **Iva Čorić in UI**
Oblikovanje notranjosti in prelom **PhotoZ**
Ilustracije **Adrian Kezele in različne aplikacije UI**
Jezikovni pregled **Danijela Zupan**
Fotografiji avtorja **Mateja Jordovič Potočnik**

Tisk tiskarna **Prima, IP, d. o. o.**
Naklada **600 izvodov**
1. izdaja
Ljubljana, 2026

Vse pravice pridržane. Brez pisnega dovoljenja Založbe Chiara je prepovedano reproduciranje, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem ali s shranitvijo v elektronski obliki, skladno z določili Zakona o avtorskih in sorodnih pravicah.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

133.2

KEZELE, Adrian Predrag

Mesečeva svetloba : obredna zgodba / Adrian P. Kezele ;
[prevedla in spremno besedilo Tadeja Laniakea Zupan ;
ilustracije Adrian Kezele in aplikacije UI]. - Ljubljana : Chiara, 2026

Prevod dela: Mjesečevo svetlo
ISBN 978-961-7205-69-5
COBISS.SI-ID 268514051

Vsebina

Obredne zgodbe	7
----------------------	---

PRVI DEL

Čandra

Čandra	17
V senci mesečine	27
Smeh, jeza, demoni in sladki cmočki	37
Resničnost, ki je ljudje ne morejo prenesti	49
Izza zavese mitov	59
Čandrina ¹ najljubša svetloba	71
Sedemindvajset varuhinj stvarjenja ²	87
Čandrina zapuščina	161

-
- 1 Čandra je ime za bitje, recimo tako poenostavljeno, moškega in ženskega spola, ali za duhovno bitje, ki včasih predstavlja bolj moški vidik in drugič bolj ženskega. Odločili smo se, da ga sklanjamo po neki novi, žensko-moški sklanjatvi. Ne kot moško ali žensko ime (v tem primeru bi bil prevod Čandrova ali Čandrina svetloba). Primer – ne kot Vanja (kjer bi rekli Vanjin v primeru ženske in Vanjev v primeru moškega, ali pa Petja – Petjin in Petjev, ali pa Jona – Jonin ali Jonov); vedno bo – Čandrin; iz okoliščin pa bomo razbrali, ali gre takrat za bolj moški ali bolj ženski spol.
- 2 Če še nimate izdelane svoje natalne karte, kar vam lahko najboljše napravi izurjen džjotiši ali džjotišini z dolgoletno prakso, je morda zdaj čas zanjo. Z njo boste še veliko bolj uživali v knjigi, saj bo prav razlaga 27 sester, Čandrinih žena – nakšater – prinesla dragocen in redek kamenček v spoznavanje vaše svetlobe. V kateri nakšatri ste pa vi rojeni? (*vse op. ur.*)

DRUGI DEL

Soma

Lucidno sanjanje	173
Labirint, pesem in čarobni kelih	181
Čandrina pesem	195
Zaveznik vesolja	205
Srebrno žarenje Uma	213
Soma Harana	221
Gandharva Loka	233
Planina Šepetov	245
Nada Čakra	255
Naj bo glasba!	271
Zadnje poglavje te knjige ni tudi konec pustolovščine!	280
Spremno besedilo	283
O avtorju	287

दधशिङ्खतुषाराभं क्षीरोदारणवसंभवम्।
नमामशिशनिं सोमं शम्भोरमुकुटभूषणम्॥

dadhiśaṅkha-tuṣārābhaṁ
kṣīrodārṇava-sambhavam
namāmi śaśinaṁ somaṁ
śambhoḥ mukuṭa-bhūṣaṇam

Obredne zgodbe

Ko ste zagledali naslov knjige – *Mesečeva svetloba* – ste morda pomislili: »Mar ni to – mesečina?« Misel je razumljiva, a odgovor ni pri-trdilen. Ne, 'Mesečeva svetloba' ni mesečina. Mesečina je svetloba Sonca, ki se odbija od površine nebesnega telesa, ki ga imenujemo Mesec. 'Mesečeva svetloba' je nekaj povsem drugega. Ne sklicujte se na fiziko in astronomijo – jasno je, da Mesec sam od sebe ne oddaja vidne frekvence svetlobe – o tem ni treba razpravljati. Kar pomeni, da gre tu za nekaj povsem drugačnega. A za kaj točno gre in zakaj je za knjigo izbran tak naslov – to pa boste kmalu izvedeli.

Razlog, da sem začel ta uvod s preusmerjanjem pozornosti na zagonetnost naslova, je v eni od značilnosti obrednih zgodb: vsak detajl v njih je pozorno zasnovan, da bi ja v bralcih vzbudil točno določen občutek – ali včasih celo cel niz občutkov, ki utegnejo delovati, kot da si nasprotujejo. Obredne zgodbe ustvarjajo začudenost, gibljejo se po nekih svojih poteh, ki niso vedno premočrtne, pač pa so ovinkaste, spiralne, včasih tudi krožne. A glede prenosa njihovega sporočila – ta pa je, zanimivo, vedno neizbežno in nedvomno najkrajši in najbolj učinkovit prav z njimi.

Obredna zgodba je še naprej – zgodba; a obenem tudi nekaj veliko več od tega. Izraz 'obredno' morda komu zveni eksotično, a v njem zagotovo ni nič religioznega. Vsakdo med nami ima svoje male

vsakodnevne obrede, ki se jih držimo, in ki jih imamo navsezadnje radi. Obstajajo tudi tedenski obredi, pa mesečni, sezonski in letni. Zajemajo naše navade, pa tudi kulturne in tradicionalne običaje.

Pa vendar obstajajo tudi določeni globlji obredi, takšni, ki se odvijajo daleč od oči sveta, v globini našega srca in uma. Namenjeni so prepoznavanju nas samih kot tudi zakonov sveta, v katerem se nahajamo. Stari Indijci so take obrede imenovali *vratha katha*, in ta pojem označuje neko vrsto zaveze, *karmične* dolžnosti, s primesjo osebne preobrazbe in usklajevanja z globokimi arhetipi, po katerih se odvija naše življenje, čeprav se tega najpogosteje niti ne zavedamo.

Arhetipi, o katerih govorimo, so znani v mnogih tradicijah in izročilih, še posebej pa so povezani z znanjem o nebesnih telesih, z astronomijo in astrologijo. Točneje – način, na katerega pišem o njih, kot tudi znanje o podrobnostih in simboliki, izhaja iz starodavne veščine, ki se imenuje *džjotiš*. Gre za razlage o povezanosti med makrokozmosom in mikrokozmosom, nekako kot 'kakor na nebu, tako na Zemlji'. A ta povezanost ni vzročna, in to navkljub nedoumljivim, neslavnim in nepotrebnim poskusom astrologov, da jo razglasijo kot takšno. Bolj gre za sinhronistično povezanost, za preslikave, ali – še bolje – za neko vrsto kvantne prepletenosti med deli resničnosti, ki jih doživljamo *tukaj*, in med drugimi deli iste resničnosti, ki so na videz *tam*. »Vesolje v zrnu peska,« bi nemara rekli. V kateremkoli zrnu; v vsakem.

S pisanjem obrednih zgodb sem začel pred skoraj tridesetimi leti (v trenutku, ko to pišem, je leto 2025 prav pri koncu). Takrat se je pojavila prva knjiga iz serije pod naslovom *Maitreya – duhovna pustolovščina*.¹ Postavila je okvir za vse, kar je sledilo, začenši s prvo pravo obredno zgodbo o Šaniju, ali, kot mu rečemo, Saturnu. Knjiga *Veličastni Saturn*

1 Vse te obredne zgodbe so prevedene tudi v slovenski jezik: Maitreya, Veličastni Saturn, Čarobnica, Sončni labirint, Rahu, Merkurijana, in zdaj Mesečeva svetloba, pa tudi dve knjigi Ganeševih zgodb (Založba Chiara, Ljubljana).

je doslej izšla v okoli dvajsetih izdajah v nekaj jezikih in podarjenih je bilo (brezplačno) več kot pol milijona izvodov.

Zatem je prišla zgodba o Šukri ali Veneri pod naslovom *Čarobnica*, nato pa obredna zgodba, posvečena Surji ali Soncu pod naslovom *Sončni labirint*. Med to knjigo in naslednjo, ki govori o Rahuju (severni Lunin voz in zahodni astrologiji), je minilo skoraj deset let. Vendar pa sta se vmes pojavili dve knjigi tako imenovanih *Ganeševih zgodb*, *Zlomljeni okel* ter *Ganeš od glave do rilca*. Tudi ti dve knjigi sta polni obrednih zgodb, tako da si vsekakor zaslužita omembo v istem ciklu.

In naposled, skoraj dvajset let po knjigi *Rahu, breztelesni demon*, se je pojavila *Merkurijana*, ki govori o simboliki, pomenu in mestu *grah* (arhetipa, 'lovilca') po imenu Budh, čigar slika na nebu odslikuje gibanje planeta Merkurja.

Obredne zgodbe se pojavljajo po neki njihovi volji; ne pišem jih zato, ker bi jih bilo dobro napisati, ali zato, ker jih bralci želijo od mene – in jih želijo, ker se že od *Veličastnega Saturna* pojavljajo spodbude, da bi napisal komplet knjig, ki bi zajel vseh devet astroloških arhetipov, vseh devet *grah* iz džjotiša. Pišem jih takrat, kadar se ti arhetipi prebudijo v meni. Ne morem drugače, to je edini način. Da pa bi napisali obredno zgodbo, je ne morete samo izpovedati – najprej jo morate doživeti.

Tako se je primerilo – ne po moji volji ali nameri, pač pa po nekem kozmičnem 'naključju', da mi po zaključku Merkurijane ni bilo treba čakati še deset let, niti deset mesecev ne! Še več, malodane takoj, praktično v trenutku, ko se je Merkurijana pojavila v fizični obliki, v knjigi, se je začela moja naslednja pustolovščina.

Morda je bilo tako zato, ker je nastanek Budha, Merkurja, kot enega od devetih velikih karmičnih lovilcev, neposredno povezan s Čandro (bralci Merkurijane se boste spomnili uvodne zgodbe o Tari, Budhovi materi, in nenavadnem trikotniku Budhovega uradnega

očeta Guruja ter pustolovskega, mladega zapeljivca Čandre); morda pa ti dogodki niti niso povezani. Kakorkoli, knjiga, ki jo zdaj držite v rokah, je nastala kot rezultat mojih notranjih izkušenj, ali, če želite to tako poimenovati – izkušenj drugačne resničnosti od te, ki nam jo prenašajo materialna čutila.

A ne skrbite, to je še vedno 'obredna zgodba', tako da jo lahko še naprej berete kot takšno. Gotovo boste v njej uživali, marsikaj izvedeli ter se dobro zabavali. Možno je, da vas bo vsaj občasno prenesla v nek drugi svet ter v vas prebudila občutke in misli, ki jih sicer ne bi imeli. Ali pa vam bo morda *vaše* misli in občutke predstavila kot nekaj univerzalnega, kot nekaj, kar izmenjujete z drugimi.

Glede na to, da je to že šesta obredna zgodba o tako imenovanih 'zavestnih delovalnikih višjega reda', oziroma, tradicionalno rečeno *grahah* iz džjotiša (do celote nam ostajajo še tri), bralci že vedo, da besede, spisane na tem papirju, niso samo besede. Doživljajo se na globlji ravni; veliko globlji od zgolj razumevanja ali sprejemanja informacij. Ko enkrat (ali večkrat) preberete besede iz te knjige, in dopustite, da vas potegnejo v svoj svet, se boste uskladili z enim od najpomembnejših zakonov, ki upravljajo z nastankom vsega, kar imenujemo resnično.

Ne bi želel preveč preskakovati, ker – navsezadnje ste to knjigo šele vzeli v roke; a boste videli, da se je iz nje razvilo še nekaj zanimivega: glasbeni projekt pod nazivom Nada Čakra. Zgodba o Nada Čakri je del te knjige, njen zaključni del, lahko bi rekli veliki finale junaške zgodbe o sočutju, žrtvi ter končni zmagi harmonije nad kaosom. Upam, da se boste ob branju posvetili tudi poslušanju, ker gresta ta dva pristopa res z roko v roki, pravzaprav z dušo v duši, drug z drugim.

Kdo je Čandra – ali pa kaj je čandra – boste najbolje izvedeli iz knjige. Seveda jo lahko berete, kadarkoli si zaželite – kot vsako drugo knjigo; a glede na to, da gre za *obredno zgodbo*, sledi tudi nekaj 'pravih' ali, bolje rečeno, predlogov o času ali namenu branja. Nekateri od teh napotkov

so astrološki, v skladu z džjotišem, kar takoj pomeni *sideralno* sliko neba (zahodna astrologija uporablja tropski zodiak, džjotiš pa sideralnega; trenutna razlika je okoli 24 stopinj). Druga vrsta napotkov se nanaša na psihološke značilnosti, ki jih lahko določite sami, brez kakršnegakoli znanja o simboliki arhetipov ali o astrologiji. Tretja vrsta napotkov pa se nanaša na čas, torej na ritme, v katerih je najbolj podporno brati 'Mesečevo svetlobo', da bi dosegli poln učinek obredne zgodbe.

Značilnosti džjotiša

Če ste rojeni v času, ko je na nebu po sideralnem zodiaku vzhajalo astrološko znamenje Kark (mi ga imenujmo Rak, in vsekakor bodite pozorni na to, da govorimo o sideralnem zodiaku, ne o tropskem), potem je 'Mesečevo svetlobo' vaša obvezna literatura. Enako velja, če imate v astrološkem znamenju Rak postavljeno Sonce, in prav tako, če Čandro utelešate, to pomeni, da stoji direktno na vašem ascendentu, ali če se Čandra morda druží z vladarjem ascendentu ali če se druží s Soncem; torej v kateremkoli primeru, ko ima Čandra močan vpliv nanje.

V vseh teh primerih se imate lahko za 'Čandrinega otroka', tako da je njegova zgodba nekaj, s čimer se morate spoznati, saj se tako spoznavate sami s sabo.

Psihološke značilnosti

Arhetip Čandre ali Meseca upravlja naslednje dele našega življenja in osebnosti: um in misli (način, na katerega mislimo, prepričanja in mentalni vzorci), sposobnost sintetičnega razmišljanja in uztja celote,

naše emocionalno stanje in vsa vprašanja 'srca', globina občutkov, še posebno empatija in intuicija, senzibilnost, zaščitniški (materinski) občutki, nežnost, skrb za druge in podobno.

Kriterij je enostaven: če imate problem na kateremkoli od navedenih področij, je Čandra arhetip, ki ga morate bolje spoznati in ga na pravi način integrirati v svoje življenje. Na primer – razlog za povečano pozornost do Čandrine obredne zgodbe bi bila lahko preobčutljivost; če vas srce pogosto zavede in niste dovolj 'prizemljeni', ali pa če želite bolje razumeti svojo intuicijo ter notranje znake in informacije.

Izkušnje so mi pokazale, da ljudje s pomanjkanjem empatije, sočutja in skrbi za druge zelo redko, skoraj nikoli ne posvečajo pozornosti temu. Kot bogovi in demoni iz zgodbe o Čandri imajo te lastnosti malodane za slabosti in verjetno ne bodo iskali načina, da bi jih razvili. A prav njim bi bolj kot komurkoli pomagala Mesečeva svetloba.

Čas za branje

Če želite biti v največji meri usklajeni z naravnim ritmom Čandre ali Meseca, berite Mesečevo svetlobo ob ponedeljkih (ponedeljek je Mesečev dan). Če poznate džjotiš in imate priložnost izvedeti kaj o svojih ritmih (dašah), berite Mesečevo svetlobo v času začetka ali konca Luninih razdobij.

Mesec se zelo hitro giblje preko našega neba, tako da se njegov položaj ponavlja približno na vsakih 28 dni. V knjigi boste našli informacije o njegovih prehodnih bivališčih, *nakšatrah*. Glede na to bi lahko izdelali zelo precizen lunarni koledar, ki bi upošteval nakšatre v času vašega rojstva. Vendar je to zelo kompleksen in v praksi težko izvedljiv postopek. Namesto tega pa obstaja nekaj, kar lahko gotovo

zlahka izveste in izpeljete: dan in noč polnega Meseca sta najboljši čas za branje te obredne zgodbe.

Naj vas Mesečeva svetloba vedno spremlja in obsije vaš svet tako, da ga prikaže takšnega, kot je v resnici; naj bodo nemir in skušnjave srca razrešene v najvišje dobro; naj vam Čandra podari blagost, toplino razumevanja in moč sprejemanja; naj za vami vedno ostanejo nasmehi, toplina v duši in blagost, ki izpolnjuje življenje.

PRVI DEL

Candra

Pod svežim pogledom Meseca stojim kot svilena prikazen samega sebe. Vsak detajl mojega telesa je ujet v čarovniji in senci.

Pesek se razprostira v bleščečem in potrpežljivem razkošju – razprostira se v mehkih možnostih, ki segajo proti meni, medtem ko me gleda starodavno Mesečevo oko. Srebro se razliva skozi noč, posvetno pretvarja v božansko, in vse tiste drobne, tudi najbolj drobcene stvari v svetost: nežen dotik peska na moji koži, udarce soli po pečinah, neskončne vzdihе koprnečega morja. V neobremenjeni tišini poslušam, kako bije veliko nežno srce noči, in z njim diham tudi sam, širim se v času in želji.

Prste na nogah sem vkopal malo globlje v pesek in občutil, kako me nežna in znana Zemlja sprejema, medtem ko slani veter nosi skrivnosti v globino noči in iz nje. Izgubljen sem v tem čudu, v tem plesu svetlobe in samote, v tem sladkem ugodju čutil in duše. Srebrna meglica prekriva vse, preobraža vse, poseže vame in ustvarja vizije sijoče mehkobe. Sprašujem se – ali se ni tu zbralo celo vesolje, na tej osamljeni plaži, in me opazuje, me ziblje, šepeta v moja ušesa?

Bilo je neizbežno: moja pozornost se je usmerila k Čandri, Mesecu, ki gleda navzdol na svet, poln nežne radovednosti. Sploh dojemam njegovo širino in veličino? Sem iskalec svetlobe, študent džjotiša, zgolj otrok pred nečim tako ... božanskim in prefinjenim. Koliko življenja

je skritega v njegovem svežem sijaju? Kako veliko ve in koliko vsega namenoma skriva v senci?

Mesec, ta tihi učitelj, govori o neizgovorjenem: o sočutju, o spremembi, o občutkih, ki posegajo globlje od morja. Verjetno ne bom nikoli do popolnosti razumel njegovih skrivnosti; nikoli ne bom dojel polnosti vsega, kar je. V nenavadnem preobratu perspektive se nenedoma vprašam – ali jaz opazujem Čandro – ali pravzaprav Čandra opazuje mene? Kdo koga gleda, kdo koga sanja?

Tu, pod nočnim nebom, najmočnejše čutim privlačno silo džjotiša. Tu se ples zvezd in planetov odvija v kompleksnosti in lepoti večne zgodbe. Vse, kar vidim, je del velikega načrta, a v tem trenutku je Mesec v mojem srcu, sijajna žoga, ki spravlja na površje moje najgloblje instinkte, kot tudi čudenje njihovi moči.

Čandra je utelešenje intuicije, občutkov, ki se izmenjujejo in naletavajo kot plima. Včasih so mi blizu in jasni, včasih oddaljeni in skrivnostni. Prav kot Mesec, prav kot življenje samo. Skušam razumeti, a morda mi nikoli ne bo uspelo, ker je vse skupaj preveliko, preveč vseobsegajoče, preveč ... brezmejno, da bi se omejilo s čimerkoli.

Se lahko sprijaznim z vsem tem neznanjem, me lahko zadovolji samo raziskovanje? Je dovolj biti vedno samo na robu odkritja, ne da bi se to popolnoma razkrilo? Je vse to samo del potovanja, del pogovora z nečim veliko večjim od mene, od vseh nas? Smehljam se v obraz skrivnostnosti, smehljam se svojemu mestu znotraj njega in dovoljujem, da me noč za roko povede v svoje globine.

Začutil sem potrebo, da opustim vse, da opustim vse zemeljsko in se dvignem v prostor tam visoko nad tem. Želel sem stopiti na žarek mesečine in mu dopustiti, da me odpelje na pot okoli sveta, okoli planetov, in naprej, skozi vesolje. Na videz je bil to samo prehodni občutek, eden tistih, za katere se zdi, kot da se spuščajo z nočnega neba. A izkazalo se je, da bo iz tega občutka zrastle nenavadna pustolovščina.

Skoraj se bo že začela, a tam, na srebrni, bleščeči obali, sem verjel, da me je začarala noč in da bo moje hrepenenje po neznanem minilo.

Poslušal sem. Čakal. Poslušal in spet čakal.

Minila je minuta, morda celo ura, ko se je v tišini mojih misli začela oblikovati navzočnost. Najprej je bila videti kot odmev mojega lastnega srca, ki je skočilo ven, v vsemirje, in ustvarilo nekaj božanskega iz praznega in neosvetljenega sveta. A tišina je bila preveč popolna, izpolnjena s pričakovanjem, kot da je sama noč zadržala svoj temni dih. Ko se je navzočnost ponovno pojavila, je prišla še bolj nežno, kot utrip v žilah, valček v steklu moje samote. In takrat sem dojel, kaj se dogaja! To sem občutil že prej, velikokrat, in vedno je bilo povezano s točno določeno ... osebo, če se temu lahko tako reče.

»Ganeš?« sem vprašal sebe in vesolje. In spet: »Ganeš?« Morje je odneslo moje besede pred mano ali za mano. Tokrat pa ni bilo ničesar vidnega, samo občutek navzočnosti.

»Kaj delaš?« Vprašanje se je dvignilo iz praznega zraka in v moji duši ustvarjalo valčke; valčke, zaradi katerih se je noč zdela manj prazna.

»Kje pa si ti?« sem odgovoril z vprašanjem iz radovednosti – saj če vidim Mesec, zvezde in nočno nebo – zakaj ne bi videl tudi njega!

»No, tukaj sem,« je zamomljal glas, tako da sem ga bolj čutil kot slišal. To je bil glas, ki je vibriral skozi pesek, skozi žile pečin, skozme.

Nasmejal sem se in odkimal z glavo: »Ampak – kje? Ne vidim te!«

Premor. Kot da je moral ves svet malo predahniti, preden je spet spregovoril. Zvezde so objestno zatrepetale, Mesec pa – kot da bi se nasmehnil. »Neviden sem,« je končno rekla navzočnost, z glasom, polnim topline starega in dragega prijatelja.

»Neviden?« Moj glas je zdaj zazvenel v odtenku nejevere in navdušenja hkrati. Morda pa sem ga hotel tudi malce zafrkavati. »Zakaj za boga si neviden?«

»Da ti pokažem, kakšen je Čandra, kadar je neviden,« je odgovoril, nato pa postal, da so se moje besede poigrale z mojimi mislimi.

Stopil sem nekaj korakov proti glasu ter stegnil roke v upanju, da ga dosežem. »Pa saj Čandra ni neviden,« sem vztrajal, zdaj že razigran zaradi mesečine in valov.

Navzočnost se je oglasila s smehom, kot da bi z vesoljem razširil niti svetlobe in skrivnostnosti. »O, pa je bil. Bil je.«

Nič novega niso te Ganeševe igrive, nedokončane misli in deli informacij, o katerih nič ne vem. On enostavno tak je. Vem, da je lahko s svojim večdimenzionalnim telesom in umom na več mestih hkrati. Nevidnost je zanj nekaj takega kot otroška igra. Pa vendar sem pogrešal njegovo 'skoraj materialno' obliko.

»Ganeeeš!« zakličem in raztegnem njegovo ime kot gumo. »Ti si pa res ...«

»Kaj?« me prekine, a zvok glasu zdaj deluje bliže, bolj intimen, kot da mi šepeta skrivnosti na uho.

Osupnem in se zasmejem »...nekaj posebnega,« dokončam, noč okoli mene pa pleše v nevidnih oblikah.

»V redu,« rečem samemu sebi. »Če se hoče igrati, tudi prav; se bova pa igrala.«

Ponovno sem sedel in usmeril svoj pogled proti Mesecu. Predvidevam, da je Ganeš sedel poleg mene, a nisem bil prepričan, ker je bil še vedno – neviden. Čez nekaj minut sem se odločil ponovno poskusiti.

»Ganeš,« sem rekel mehkeje, in v svoj glas vnesel vse svoje čudenje in veselje.

»Ni važno,« je odgovoril. »Lahko me slišiš, mar ne?«

Pokimal sem, saj sem predvideval, da situacija ni obojestranska – on me še kako dobro vidi.

»Kaj veš o Čandri?« je nenadoma vprašal.

»No ...,« sem se začel spominjati vsega, kar sem se naučil s pro-
učevanjem džjotiša, a Ganeš ni bil zainteresiran za to. Prekinil me
je z drugim vprašanjem.

»Ali si vedel, da je Čandra včasih moški, včasih pa ženska?«

Sicer bi pogledal v njegovo smer, a zdaj nisem vedel, kje je, tako
da sem še naprej opazoval Mesec. »Ja, vem za zgodbe o Čandri.
Nenavadno, kajne? Čandra je arhetip matere. In moški je težko
mama ...«

Ganeš ni odgovoril, meni pa je padlo na pamet nekaj drugega,
tako da sem moral vprašati: »Čakaj, pa menda nisi imel ti kaj s to
nestanovitnostjo?«

»Ne.« Preprost zlog, hiter in sijoč kot utrinek. In prav tako nepri-
čakovan.

»Pa saj imaš ponavadi prste v vsem,« sem mu nasprotoval z blago
namero, da mu nagajam.

»V tem pa ne,« je odgovoril z nežno vztrajnostjo, zaradi katere
sem podvomil v svoj dvom.

»Nekaj pa si zagotovo naredil Čandri. Kaj?«

»Nekaj drugega,« je rekel z malo oklevanja. »A zaradi tega nisem
srečen. Nerad se tega spominjam, zdaj pa se bom moral spomniti.«

In tako se je začelo. V tistem trenutku sem dojel, da bom slišal,
morda pa tudi videl, še eno osupljivo zgodbo iz Ganeševe zbirke.
In prav sem imel!

»Enkrat sem se zelo razjezil,« je izjavil Ganeš, in enostavnost tega
priznanja se me je zelo dotaknila. »Bil sem mlad, a to ni opravičilo.«

»Razjezil si se?« je bil zvok mojega čudenja podoben utrjeni
zvezdi. »Ti?« sem dodal in dopustil, da vprašanje nabrekne s čude-
njem in upanjem na nekaj nepredstavljivega.

»Ja, jaz,« je odvrnil, njegova nevidna navzočnost pa je postala
nekako bolj navzoča, če je to sploh mogoče.

»Ne morem si niti predstavljati,« sem priznal, ker je bilo res tako. Nisem si mogel predstavljati jeznega Ganeša.

»Lahko bi si. Predstavljaj.« Njegove besede so postale upočasnjene in počasi odmerjene. »Možno je, vsekakor je mogoče. A preden se vse začne, te moram opozoriti ...«

»Opozoriti me?« Preplavila me je radovednost, s katero sem ga hotel pritegniti k sebi kot val, ki se vrača k morju, odbit od pečine.

»Kar sledi, ne bo samo zgodba,« je Ganeš resno pristavil.

Ja pa kaj še, sem pomislil. Vsakokrat, ko se pojavi, moje življenje postavi na glavo. Tako da – jasno da to nikakor ne bo samo zgodba. Še kako dobro to vem.

»Kaj pa potem bo?« sem vprašal, čeprav sem slutil, kakšen bo odgovor.

»To bo potovanje,« je rekel. »Potovanje, na katerem boš moral ponuditi roko Čandri in potovati z njim.«

»Z njo,« je dodal z nebesnim občutkom za preobrate. »Ali kakorkoli že bo,« je zaključil z besedami, okroglimi in breztežnimi kot Mesec.

»V redu,« sem se strinjal, ker – kaj pa bi lahko rekel drugega na tako ponudbo. Navsezadnje je bil to obet nečesa izjemnega. Obdajati me je začela neka energija, morda njegova, morda tudi ne, a bila je nedvoumno navzoča. Nekaj časa sva sedela v tišini.

»Ganeš,« sem šepnil, a noč ni odgovorila.

Minuto zatem je bil glas močnejši. »Ganeš?« sem ponovil.

Spet sem bil pripravljen na tišino, a odgovor je kljub temu prišel.

»Zdaj mi je jasno, zakaj je Čandra sovražil takšno stanje,« je rekel, jaz pa nisem vedel, ali misli na nevidnost ali na kakšno še veliko večjo kolobocijo. »In če malo pomislim, tudi meni ni všeč. Dajmo to spremeniti.«

Očitno je mislil na nevidnost, saj je v naslednjem trenutku zrak okoli mene zadrhtel in poblisnil, Ganeš pa se je prišepnil v obstoj.

Oblikoval se je iz zvezdnega prahu in kaosa, iz srebrnkastega sija in teme okoli njega. Njegove oči so se bleščale; dve skrivnosti, ki v svoji globini varujeta celo vesolje. Njegova obleka, ubožna, kot je, je bila kot nežno nebo, razigrana in nemogoče polna nenavadnosti.

Na mestu praznine je bila zdaj veličastna, nebesna navzočnost. Njegov sij me je obkrožil s toplino in svetlobo, pa tudi z doživetjem življenja, prevelikega za človeško srce. Zablestel je kot galaksija, zamotana v svilo, kot obljuba tisočerih sonc, ki se budijo, da bi se našla v jutru.

Stal sem začuden, srečen, v tistem sladkem prostoru med verjetjem in nejevero, v prostoru, kjer se čudesa počutijo kot doma.

»Tako je bolje, kajne?« me je vprašal Ganeš, njegov glas pa je – čeprav nespremenjen, prihajal z ustnic, ki so bile videti, kot da lahko odpojejo celo vesolje.

»Veliko bolje,« sem pritrdil, nasmešek pa je vihal kotičke mojih besed. Nisem bil prepričan, ali se to nanaša name ali nanj, zato pa sem bil prepričan, da je zelo prijetno v družbi vidnega večdimenzionalnega bitja, kot je Ganeš.

»Odlično,« je rekel.

»Si užival v nevidnosti?« sem vprašal, še vedno pod vtisom vsega, kar se je zgodilo, oziroma tega, kar se ravno kar dogaja.

»Niti malo. Prav nič,« je prišel oster odgovor, a smeh izza njega je razkrival nekaj drugega. Odmeval je skozi noč, bogat in razigran blesk vsega, kar sem poznal in imel rad pri njem, pa tudi vsega o njem, česar še ne vem.

»Pa začniva z Mesečevo zgodbo,« je nadaljeval, pripravljen odpreti vrata skrivnosti in jo izmenjati z mano. »Ko sem prvič po tistem, ko sem se rodil, srečal Čandro – in ja, Čandra je bil takrat on, moški – je bil zelo nevljuden do mene, ves prekrasen, vitek in privlačen, kakršen je vedno.«

Ne vem, ali ste opazili izraz, ki ga je uporabil – »prvič po tistem, ko sem se rodil«. Jaz ga takrat še nisem zaznal, a zdaj, po vsem tem, ko pregledujem svoje zapiske, sem se ga spomnil. Točno to je rekel, a še dobro, da tega nisem opazil takrat, ker bi pojasnilo zagotovo izpustil. A kot boste izvedeli, je to popolnoma točen izraz tega, kar se je zgodilo. V zgodbi, ki sledi, sta se Ganeš in Čandra srečala prvič, »odkar se je rodil Ganeš«; kar ne pomeni, da se nista srečala že prej.

Vem. Čudno, kajne? Ni da bi govoril. Vsaj ne še zdaj. Saj vam bom pojasnil ta nemogoči zaplet, a ne zdaj, pač pa nekje proti koncu vse te pustolovščine. Za zdaj nadaljujem, kot da ni bilo povedano nič čudnega.

»To pa ne zveni kot Čandra,« je moja radovednost pobežljala, ker jo je zavedel njen začetek o naučenem znanju o tem, kdo in kaj je Čandra.

»Da ne?« odvrne Ganeš nagajivo, kot da bi mojo pripombo stresel kot nočno roso z ramen. »Pa zveni, zveni,« je vztrajal, Mesec pa se je očitno strinjal z njim, ker se je njegov sij nad nama kar nekam zatemnil.

Ganeš je obstal, in ta postanek je bil kot povabilo; povabilo tiste vrste, ki poslušalca prisili, da se približa, se nagne naprej in zadrži dih ter vsa vprašanja, vse dokler jih ne more več zadrževati. »Čandra je menil, da je najlepše bitje, kar jih obstaja,« je nadaljeval Ganeš s primesjo nečesa poznanega; kot da je ta stavek rekel že velikokrat, in to ne z odobravanjem.

Zvezde so zatrepetale. Valovi so zavzdihnil.

»Ošabnost?« sem vprašal presenečeno, v nejeveri in začuden.

»Lepota,« me je popravil Ganeš, v njegovih očeh pa je bilo nekaj nežnega, a obenem izzivalnega; nekaj, kar morda povezuje ti dve nebeški bitji, njega in Čandro, čeprav sta na videz precej različni.

Opazoval me je, medtem ko so me spreletavale te misli in medtem ko sem poskušal dojeti, v katero smer mi zdaj kaže.

»In to je nespodobno?« sem naposled vprašal, odkimaval in skomigal z rameni.

Nasmejal se je z globokim in skrivnostnim glasom, ki se je na videz dvignil iz zemlje, iz vseh skrivnih mest, ki jih nihče nikoli ne bo našel, in proti nebu, do drugih, prav tako skritih in za vedno nedostopnih mest. »Boj nespodobno, kot si misliš,« me je prepričeval, zvezde pa so ponovno zatrepetale, kot da so se zarotile z namenom, da zmedejo smrtnika, kot sem jaz.

Nekaj časa je pustil, da so njegove besede visele v zraku kot zgodba, ki je šele na začetku. In točno tako je tudi bilo. Vedel sem. Poznal sem ga in vedel sem, kam to vodi – čeprav nisem točno vedel, kaj se bo zgodilo.

»Se pravi – je bil nevljuden do tebe. Čandra.« Ponovil sem v želji, da preokrenem tok zgodbe v smer, ki bi jo kolikor toliko razumel.

»Zelo nevljuden,« je ponovil in užival v obliki besed, igranju z njimi, v načinu, na katerega me je vodil k svetlobi, k svoji čudežnosti.

Srce se mi je razširilo v pričakovanju, z vsakim udarcem je postalo vse večje, dokler se mi ni zdelo, da bi lahko počilo in se razpršilo v tisoče malih isker želje in čakanja.

Ganeš, kakršen že je in kakršen je od nekdaj bil, pa me je pustil točno tam, na robu vsega, česar nisem vedel. Pa vseeno je bilo to najbolj sladko, najbolj polno, najlepše mesto, na katerem sem sploh lahko bil.

In takrat je – po čakanju, ki bi lahko trajalo samo trenutek ali celo večnost – začel zgodbo o svoji izkušnji s Čandro. In ta zgodba se je začela davno, res davno, v času, ko je bilo veselje še mnogo mlajše, kot je zdaj.